

Sorra fina, neu pols

Un relat de: [Avet blau](#)

Sorra fina, neu pols.

Dues essències tan diferents i tan iguals, sorra i neu:
filles de la terra i del cel.

Acaronades suaument pel vent: ballen, bramen, caminen.

I a voltes salvatgement embogides: gemeguen i volen !

... i corren pel cel lliures,

i als llavis, cara i galtes petonegen amb passió.

De dos mons diferents i llunyans:

La sorra, vermella i calenta, del desert es la reina,

la neu, blanca, freda, dels cims es cavaller,

I malgrat tot, son tan semblants !.

En el desert, el vent la sorra desferma,

Formant núvols rojos de passió encesa, tapant el cap, boca i ulls ,

ella et penetra a la pell, i per mes que et tapis... et posseeix !, i acabes esdevenint pell de sorra,
pell de desert.

En el cim, el torb fred del nord es desferma,

formant núvols blancs de passió i que son cristall del cor,

i la neu fina com pols, tapa el cap, la boca, els ulls,

i penetra dins la pell i es barreja amb la suor... i es fon amb tu !,

fins esdevenir pell de diamant.

Sorra i neu formen ones de color, que caminen per el terra,

fins que un nou vent, un nou cor, les porti a una nova llar,

si es trobessin, ... serà un nou amor ?.

Avet_blau